

РЕШЕНИЕ

№ 2767

гр. София, 08.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.05.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **2339** по описа за **2020** година докладвано от съдия Ирина Кюртева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на застрахователно дружество ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], против решение от 06.01.2020 г., постановено по НАХД № 8191/ 2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 21-ви състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-338 от 05.04.2019 г., издадено от В. Н. С., член на КФН, изпълняващ правомощията на заместник-председател, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ на Комисията за финансов надзор (КФН), с което на основание чл.644, ал.2 вр. с чл. 647, ал.2 от Кодекса за застраховането (КЗ), на ЗД [фирма] е наложено административно наказание – „имуществена санкция“ в размер на 2500 (две хиляди и петстотин) лева за нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ.

В жалбата се поддържа, че оспореното решение е постановено при неправилно приложение на материалния закон и при съществено нарушение на съдопроизводствените правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК. Жалбоподателят счита, че решението е незаконосъобразно. Счита, че нарушението не е извършено в условията на повторност. Релевират се доводи относно липсата на отегчаващи вината обстоятелства и несъответствие на наложената санкция с характера на извършеното нарушение. Сочи се маловажност на нарушението. С оглед

това касаторът моли да се отмени Решението на СРС, като противоречащо на материалния закон и поради допуснати съществени процедурни нарушения. Алтернативно е направено искане за изменение на НП, като се преквалифицира наложената санкция от такава по чл. 644, ал.2 от КЗ на такава по чл. 644, ал.1, т.1 от КЗ и да се наложи минимална законова санкция. В съдебното заседание редовно призован, касаторът не изпраща процесуален представител.

Ответникът – Комисия за финансов надзор, се представлява по делото от пълномощник – юрк. Г., която оспорва касационната жалба. Изразява искане решението на СРС да бъде оставено в сила. Представя писмени бележки. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийската градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, XI-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законоустановения за това срок.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Софийски районен съд е установил от фактическа страна следното: На 09.11.2018 г. в КФН е постъпила жалба с вх.№ 91-02-1783/ 30.10.2018 г., подадена от Р. Р. М.. Жалбата е относно забавено произнасяне по претенция № [ЕГН], заведена в застрахователното дружество на 01.06.2018 г. за щета по застраховка „Гражданска отговорност“ и е по повод настъпило застрахователно събитие – ПТП, вследствие на което е увреден лек автомобил „БМВ 318“, рег. [рег.номер на МПС] . Към датата на завеждане на претенцията са представени всички изискуеми документи, както и е извършен оглед на автомобила. На дата 04.06.2018 г. са представени и данни за банкова сметка и след тази дата от ползвателя на застрахователната услуга не са изисквани допълнителни доказателства, относими към основанието и размера на разглежданата претенция.

Застрахователят изплаща застрахователното обезщетение в размер на 142,58 лв. на 22.11.2018 г. по банковата сметка на Р. Р. М..

При така установеното, актосъставителят П., на длъжност „старши експерт“ в отдел „Правоприлагане“, дирекция „Застрахователен надзор“, управление „Застрахователен надзор“ при КФН, приела, че е нарушена нормата на чл. 108, ал. 1 от КЗ, тъй като ЗД [фирма] е следвало да се произнесе по предявената претенция не по-късно от 25.06.2018 г. Предвид това, за констатираното е съставен АУАН № Р-06-1451/ 17.12.2018 г.

Въз основа на така съставения АУАН било издадено наказателно постановление № Р-10-338/ 05.04.2019 г., постановено от изпълняващ правомощията на заместник-председателя на Комисия за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Застрахователен надзор“. С НП на ЗД [фирма] АД е наложена имуществена санкция в размер на 2 500 (две хиляди и петстотин) лева за извършено административно нарушение по чл. 108, ал. 1 от КЗ.

С Решение от 06.01.2020 г. СРС потвърдил процесното наказателно постановление. За да постанови своя акт, въззивният съд приел, че дружеството е осъществило състава на вмененото му административно нарушение.

Настоящата инстанция намира, че обжалваното решение на СРС е валидно и допустимо. Постановено е от родово и местно компетентен съд, след валидно сезиране срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Изложените правни изводи в обжалваното решение напълно се споделят от настоящия касационен състав. При постановяването му не са допуснати съществени процесуални нарушения по смисъла на чл. 348, ал. 3 НПК, които да обосновават отмяната му. Районният съд е проявил необходимата активност за всестранно и пълно изясняване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото, като е събрал относимите писмени и гласни доказателства. Процесуалните права на страните не са били ограничени. Съдът е обосновал изводите си относно фактичката обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата по делото.

Пред настоящата съдебна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства, съгласно чл. 219, ал. 1 от АПК.

Противно на доводите в жалбата на застрахователя, правната квалификация в АУАН и НП кореспондира с нарушението. Отношението на чл. 496, ал. 1 към чл. 108, ал. 1 КЗ като на специална към обща норма, на което се позовава касаторът, би било налице в случай, че те уреждат по различен начин идентични хипотези. Тогава би се проявило и дерогиращото действие на специалната норма. Между чл. 108, ал. 1 от КЗ, приложима към сроковете за произнасяне по всички застрахователни претенции, и чл. 496, ал. 1 от КЗ, не е налице противоречие.

В разпоредбата на чл. 108, ал. 1 от КЗ е предвидено, че застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по раздел I от приложение № 1 или по т. 1 - 3, 8 - 10 и 13 - 18, раздел II, буква „А“ от приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл. 106, като: т. 1. определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или т. 2. мотивирано откаже плащането. Същевременно, чл. 496, ал. 1 КЗ постановява, че срокът за окончателното произнасяне по такива претенции не може да е по-дълъг от 3 месеца от предявяването им по реда на чл. 380 КЗ пред застрахователя, сключил застраховката „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, или неговия представител. Съотношението между двата срока е нормативно определено с чл. 108, ал. 3 от КЗ, съгласно който в случаите на застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, когато не са представени всички доказателства по чл. 106 КЗ, се прилага срокът по чл. 496, ал. 1 от КЗ. Видно е, че всеки един от тези два срока има самостоятелно приложно поле, което е законово разграничено от това на другия, без помежду им да има застъпване. Понеже важат за различни хипотези, чл. 108, ал. 1 КЗ и чл. 496, ал. 1 КЗ не са в колизия, която да трябва да се преодолява с признаване на надделяващ приоритет на втората разпоредба като специална по отношение на първата като обща. В случая конкретния срок по щета № [ЕГН] е започнал да тече считано от 04.06.2018 г., на която дата е представен последния документ – като след тази дата застрахователят не е изискал никакви допълнителни доказателства за установяване на основанието и размера на претенцията, на осн. чл. 106 от КЗ. Приложим е срокът по чл. 108, ал. 1 КЗ, а нарушението се състои в неспазването му от ЗД [фирма], което е следвало да се произнесе не по-късно от 25.06.2018 г. вкл., като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано откаже плащането. Сумата е изплатена на 22.11.2018 г. В тази връзка са неоснователни възраженията на касатора относно неправилното квалифициране на деянието.

С разпоредбите на чл. 106 – чл. 108 от КЗ законодателят е предоставил възможност на застрахователя да изиска и да се снабди с допълнителни доказателства от лицето, предявило застрахователната претенция, включително и от държавни органи и трети лица. След представянето на всички доказателства по чл. 106 от КЗ започва да тече 15-дневният срок, изчислен в работни дни, за произнасяне: да бъде определено и изплатено обезщетението или застрахователната сума, или да бъде обективизиран мотивиран отказ за плащането. Разпоредбата на чл. 496 от КЗ не предвижда различен срок. Последната се отнася до максималния срок за окончателно произнасяне, считано от датата на предявяване на претенцията, и то в случай, че застрахователят е изискал допълнителни документи – по арг. за обратното от чл. 108, ал. 3 от КЗ, каквато не е настоящата хипотеза. По делото не е спорно, че след представяне на данни за банковата сметка – 04.06.2018 г. са били представени всички относими документи, като след тази дата застрахователят не е изисквал допълнителни доказателства. Именно от този момент е започнал да тече и 15-дневният срок по чл. 108, ал. 1 от КЗ, като е изтекъл на 25.06.2018 г., и считано от следващия работен ден е било в неизпълнение. Следователно правилно е определена и датата на нарушението 26.06.2018 г.

Неоснователен е и доводът на касатора, че наказанието му е наложено за нарушение извършено в условията на повторност, без да са осъществени предпоставките за това. В тази връзка видно от НП в същото е описано и съгласно изискването на § 1, т. 37 от ДР на КЗ за „повторно нарушение” -по отношение на кое друго деяние има характеристиките на повторно извършеното такова. Наложена санкция правилно е определена по размер, поради което се явява и справедлива.

Не са налице и предпоставките за приложението на чл. 28 от ЗАНН и възражението на касатора е неоснователно, тъй като ЗАНН не съдържа легално определение на понятието „маловажен случай”, затова на основание чл. 11 от същия закон субсидиарно следва да се приложи НК. Според чл. 93, т. 9 от НК „маловажен случай” е този, при който извършеното престъпление с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от съответния вид.

Фактическите обстоятелства, свързани с процесния казус не указват маловажност по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, като по делото не са установени данни за обстоятелства, които да обусловят по-ниска степен на обществена опасност. Точно обратно, дружеството застраховател следва да удовлетворява застрахователните претенции в срок, а извършеното нарушение в условията на повторност регламентира една по-висока обществена опасност на извършеното нарушение и непостигане на целите на наказанието по чл. 12 от ЗАНН по предишни производства.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК във вр.с чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 06.01.2020 г., постановено по НАХД № 8191/ 2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 21-ви състав.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисия за финансов надзор юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението е окончателно

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.